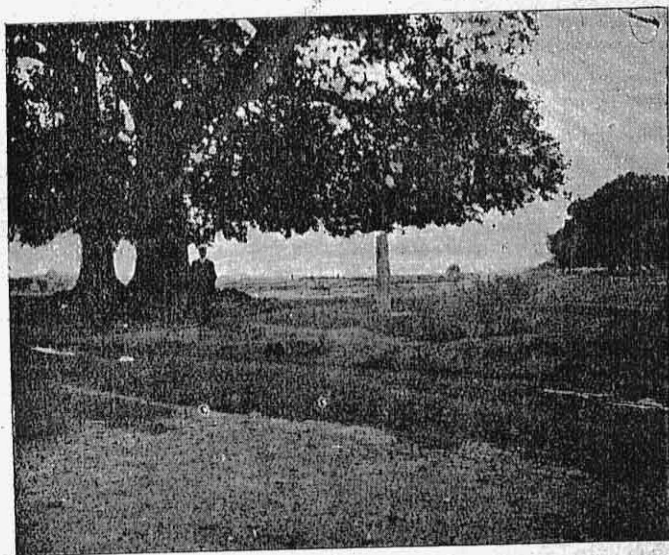

Οἱ λίθοι οὗτοι δὲν εἶναι λίθοι κοινοί, ἄβρυχοι, ἀκίνητοι, ἔχουν ζωὴν καὶ δύναμιν, ἔχουν ὄντοτητα, καὶ εἶναι ἐπικίνδυνα εἰς τοὺς θέλοντας νὰ βλάβουν ἢ νὰ μετακινήσουν αὐτούς.

« Αὐτὴ ἡ πέτρα ποῦ εἶναι ἔς τοῦ Ποσπός, Τοῦρκοι βλέπει, θέλησαν νὰ τὴν βγάλουν. Τὴν ἔβγαλαν, τὴν φόρτωσαν ἔς τὸν ἀραμπᾶ, τὴν πῆγαν ὡς ἓνα μέρος. Ὑστερα ἀναγκάστηκαν νὰ τὴν γυρίσουν πίσω,

Ἡ πέτρα τοῦ Κωνσταντίνου.

γιατὶ φανερώθηκε ἔς τὸν ὕπνο τους καὶ τοὺς φοβέριξε. Καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος τὴν εἶδα μιὰ μέρα βγαλμένη καὶ τὴν ἄλλη τὴν εἶδα στὸν τόπο της. Ἄλλὰ δὲν μπῆκε καλά. Γιατὶ ὁ σταυρὸς ἄλλοτε ἦταν κατὰ ἔς τὴν ἀνατολὴ καὶ τώρα εἶναι ἔς τὸν βοριᾶ γυρισμένος».

Ἐκ τῶν τριῶν ταύτων παραδόσεων ἡ πρώτη ἔχει τὴν ἀρχὴν αὐτῆς εἰς τὴν πανελλήνιον πίστιν ὅτι λίθοι μεγάλοι